

СВЕТИ ХАРИТОН КОСОВСКИ

ИЛУСТРОВАНО ЖИТИЈЕ ЗА ДЕЦУ

Текст:
Александра Гајић

Илустрације:
Монахиња Тавита

Добродетель 2023.

РОЂЕЊЕ У РАЈСКОМ СЕОЦУ

Драги другари, моја мала браћо и сестрице, Христови војници!

Испричаћу вам причу о животу једног савременог и великог јунака који нам је показао како да ојачамо и постанемо храбри, како да победимо своје слабости да бисмо сваки дан имали много успеха у учењу и раду, и како да све то научено применимо.

Оно најлепше у животу овог монаха, некада малог детета - какви сте и ви сада, јесте његов велики подвиг. Он је силом Христовом победио чак и саму смрт.

Наш, мали - велики јунак родио се једног прохладног јесењег дана, баш на Аранђеловдан, у Сеоцу, малом поткопаоничком селу недалеко од Луковске бање. Детињство је провео у том месту ушушканом међу валовитим брежуљцима, окруженом густим шумама, из којих је допирао сладосан пој славуја. Около су

жуборили прелепи чисти потоци, у којима су се весело праћакале рибице, а мештани су освежење налазили у топлим минералним водама.

Тог јесењег дана 1960. године, како рекосмо, на празник Светог Арханђела Михаила - 21. новембра, маму Милку и тату Будимира Лукића Господ Бог је обрадовао снажном мушком бебом, којој су на крштењу дали име Радослав. Наш јунак је био четврто дете у породици Лукић. Имао је старијег брата Радојицу и сестре Радијану и Радмилу, и брата Радула кога је Господ као бебу позвао себи. Радослав је имао богољубиве и скромне родитеље, деду Радована Лукића - црквењака, и бабу која је о већим празницима њега, брата и сестрице водила на Свету Литургију и причешће у Цркву Светог Великомученика Мине у село Штава, удаљено сат хода од њихове куће. Много је волео деку и баку са којима су живели у истом домаћинству. Њихов дом је био као један мали манастир, испуњен поштовањем старијих. Знало се за рад, послушање, али и срећу и радост када их деда постави испред себе да им прича о косовским јунацима, цару Лазару, Милошу Обилићу и осталим српским витезовима.

ВЕСЕО, РАЗДРАТАН И ВРЕДАН ДЕЧАК

У тако лепом и сложном дому који је мирисао на љубав, а деца знала за лепо понашање, растао је и наш Радослав који је већ од малих ногу показивао велику склоност за рад и марљивост. Све задатке је испуњавао без љутње, веома темељно и савесно. Његове сестрице и брат су заједно са њим учествовали у свим домаћим и сеоским пословима. Вероватно сте приметили да сва деца, па чак и деда, у корену имена имају реч - рад. Сигурно је и то на неки тајанствен начин наговестило њихову љубав према раду. Одгајани су у побожној породици, у којој су сви знали своје обавезе, али су гајили и велику међусобну љубав. Мали Радослав

је прва четири разреда основне школе завршио у свом селу као одличан ђак. На даље школовање није ишао јер је школа била веома удаљена од њиховог села, а због великих обавеза нико није могао да га прати до ње. Отац Будимир, иначе рудар, одлучио је да му син остане на селу и помаже у сеоским пословима око кошења, орања, копања, сетве и брања плодова. Радослав се већ као мали, тада десетогодишњи дечак, показао изузетно послушан и добар. Његова лепа дечачка душа са радошћу је примала задатке и обављала их тако исправно и тачно, као да је много старији него што је био. Када би завршио све домаће послове, волео је да осамљен шета планинским стазама у близини села и ужива у посматрању пчелица које слећу на мирисна цветна поља, неуморно купећи поленов прах за нектар од кога ће правити мед. Тако је лепотом Небеског Ствараоца испуњавао своју младу душу. Ти тренуци у којима је у себи и око себе осећао мир и Божије присуство, за њега су били посебни.

Научио је да вози трактор и ауто. Постао је десна рука оцу и деди. Весео, раздраган и вредан дечак био је поштеђен већих брига, све до једнога невеселог дана.